

N:o 117.

Kolmantena Sunnuntaina Loppiaisesta.

Evank. Matt. 8: 1–13.

Koska Jeesus astui alas vuorelta, seurasi häntä paljo kansaa. Ja katso, niin tuli yksi spitalinen mies, kumarsi häntä, ja sanoi: Herra, jos sinä tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa. Niin Jeesus ojensi kätensä, ja rupesi häneen, sanoen: minä tahdon, ole puhdas. Ja hän puhdistettiin kohta spitalistansa. Ja Jeesus sanoi hänelle: katso, ettes kenellenkään sano; mutta mene ja näytä itses papille, ja uhraa lahjas, jonka Mooses on käskenyt, heille todistukseksi. Mutta koska Jeesus meni Kapernaumiin, tuli sadan-päämies hänen tykönsä ja rukoili häntä ja sanoi: Herra, minun palveliani sairastaa kotona halvattuna, ja kovin vaivataan. Jeesus sanoi hänelle: minä tulen ja parannan hänen. Niin sadan-päämies vastasi ja sanoi: Herra, en ole minä mahdollinen, että sinä tulet minun kattoni alle; vaan sano ainoastaan sana, niin minun palveliani paranee. Sillä minä olen myös ihminen toisen vallan alla, ja minun allani on sotamiehiä, ja sanon tälle: mene, ja hän menee; ja toiselle: tule, ja hän tulee; ja minun palvelialleni: tee tämä, ja hän tekee. Koska Jeesus tämän kuuli, ihmetteli hän, ja sanoi heille, jotka seurasivat: totisesti sanon minä teille: en ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa. Mutta minä sanon teille: monta tulevat idästä ja lännestä, ja pitää Aabrahamin, Isaakin ja Jaakobin kanssa taivaan valtakunnassa istuman. Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys. Ja Jeesus sanoi sadan-päämiehelle: mene, ja niinkuin sinä uskoit, niin sinulle tapahtukoon. Ja sillä hetkellä parani hänen palveliansa.

Saarna evankeliumin ensimmäisestä osasta.

Me tahdomme nyt jättää toistaiseksi toisen osan ja tätä evankeliumia, spitaaliseen, ja puhua jälkimmäisestä, jossa Herra saarnaa Kapernaumin sadanpäämiehestä, jolla oli rakastettu palvelija ja joka lähetti pappeja ja fariseuksia Kristuksen tykö rukoilemaan, että hän parantaisi palvelijan.

Tässä esimerkissä tapahtui, kuten teksti selvästi sanoo, kaksi ihmettä. Toisen teki Herra Kristus, toisen sadanpäämies. Sanoohan evankelista, että Jeesus itse ihmetteli häntä, kun hänellä oli niin vahva usko. Mitä nyt tämä mies, Kristus, pitää ja ylistää ihmetyönä,

sitä tulee meidänkin syystä pitää ihmeenä. Hänestä on outo kasvi ja merkillinen otus, jota ei kaikkialla ole tavattavissa, kun sadanpäämiehellä on sellainen usko.

Tästä ihmetyöstä nyt ei tule muodostaa itselleen pakollista selitystä, kuten tavallisen selityksen mukaan sanotaan, että Kristus ihmetteli, se on: olisi ainoastaan ollut ihmettelevinä. Hänessä ei ole mitään tuollaista teeskentelyä, vaan oli tämä oikeata ihmettelyä hänessä, aivan kuin joku muukin ihminen ihmettelee jotain. Olemmehan usein muistuttaneet, ettei saa vähentää eikä lisätä Kristuksen miehuuden laatua, vaan antaa hänen pysyä totisena luonnollisena ihmisenä, jolla on ollut yhtäläiset silmät, nenä, liikkeet, niin ajatuksetkin,

kuin muullakin ihmisellä, niin että hän saattoi surra, ihmetellä ja olla iloinen aivan yhtä hyvin kuin me. Sillä ei hänellä ollut ainoastaan ihmisruumis vaan myöskin täydellinen ihmis-sielu, joten siis hänen ihmettelynsä sadanpäämiehestä oli täyttä totta.

Tästä seuraa nyt sellainen erotus ihmetöiden välillä, että se ihmetyö on paljoo suurempi, jonka hän itse pitää ihmetyönä, kuin minä me semmoisena pidämme. Kansa ylistää suuriksi niitä ihmetöitä, että hän teki sokeat näkeviksi, kuurot kuuleviksi ja spitaaliset puhtaiksi, eikä voida kieltääkään näiden olleen ihmetöitä. Mutta hän pitää niitä paljoo suurempina, jotka tapahtuivat sielussa kuin niitä, jotka tapahtuvat ruumiissa. Yhtä paljon siis kuin sielu on parempi ja tärkeämpi ruumista, samassa suhteessa korkeammaksi pitää arvattaman se ihmetyö, jota hän tässä ylistää, kuin toiset, jotka tapahtuivat ruumiillisesti.

Niinpä tapahtui nyt tässä kaksi ihmetyötä; ja niin on laita ollut ja on olevakin aina viimeiseen päivään saakka, että Kristus joka päivä ja aika tekee merkkejä ja ihmeitä. Ruumiillisia tekee hän harvoin, kuten hän harvoin niitä teki täällä maan päälläkin vaeltaessaan, sillä ei hän kaikille sokeille näköä antanut eikä kaikille sairaille terveyttä, vaan jätti monen sokeaksi ja raajarikoksi. Mitäpä hyötyä siitä olisikaan, vaikka hän olisi tehnyt joukon tai vaan kaksi näkeväksi tai kuulevaksi tai joukoittain herättänyt kuolleita? Tapahtuivat-han sellaiset ihmeet ainoastaan sen vuoksi, että kristillinen kirkko olisi saatu perustetuksi, aletuksi ja istutetuksi, sekä kaste ja saarnavirka lujalle pohjalle, jolla se voisi kasvaa ja levitä.

Jumala on nimittäin aina menetellyt siten, että kun on tahtonut lakkauttaa jonkun vanhan opin ja perustaa uuden, niin on hän vahvistanut uuden ihmetöillä. Mutta heti kun se on perustettu ja otettu vastaan, ovat myöskin

ihmetyöt lakanneet. Esimerkiksi kun hän johdatti Israelin lapset Egyptistä, antoi hän tapahtua monta merkkiä ja ihmettä: he kulkivat meren läpi, hän antoi heille vettä kalliosta ja joka päivä mannaa taivaasta j. n. e., kunnes he tulivat luvattuun maahan. Mutta heidän sinne päästyään, loppuivat nämä ihmeet ja heidän täytyi ottaa jauhoja säkeistään ja syödä sitä, mitä maassa löytyi, sillä edelliset merkit olivat tapahtuneet ainoastaan sitä varten, että hän olisi näyttänyt johdattavansa heitä sinne. Kun se oli tehty, olivat myöskin ihmetyöt tehtävänä suorittaneet.

Eivät siis ole tuollaiset merkit ja ihmeet ikuisesti kestäviä eivät kaikkialla käynnissä, sillä Jumala ei niille suurta arvoa pane vaan tekee ne ainoastaan meidän tähtemme, jotta kristikunta alkaisi uskoa. Sitten kuin Kristus kasteineen on otettu vastaan ja epäjumalanpalvelus hyljätty, niin että kuninkaillakin, jotka ennen olivat pakanoita, on nimensä Kristuksessa, niin lakkaa hän tekemästä ihmeitä, jotka ennen tapahtuivat epäjumalaisuuden pois juurittamiseksi ja uskon istuttamiseksi, joten siis ei tarvitse kysellä, miksi nykyaikaan ei tuollaisia ihmetöitä enään tapahdu. Minkätähden tai mitä varten niitä tehtäisiin, kun oppi nyt on vahvistettu ja varma? Jos joku nykyään vaatisi sellaisia merkkejä, olisi se samaa, kuin tahtoisi hän epäillä kastetta, Herran ehtoollista, niin, koko evankeliumin opin totuutta, joka jo kaikki kauvan sitten on todistettu ja niin voimallisesti vahvistettu, että tuollaiset ihmetyöt syystä kyllä ovat lakanneet.

Mutta ne merkit, joita hän itse pitää ihmetöinä, ne ovat aina tapahtumassa ja harjoituksessa. Esimerkiksi tämän kapernaumilaisen roomalaisen sadanpäämiehen usko, jonkalais-ta henkilöä hän sanoo centurioksi. Rooman hallitus oli nimittäin kaikin paikoin aivan tarkoin järjestetty ja jaettu määrättyihin osastoihin ja toimituskuntiin, sotaväki hyvässä järjes-

tyksessä ja määrälukuisena kaikissa kaupungeissa, niin että voitiin tietää, kuinka monta sotilasta oli kussakin paikassa ja kuinka monta kullakin alapäälliköllä oli komennettavana. Tribunuksella oli esimerkiksi kolme tuhatta, centuriolla sata sotilasta, niin että sotaväki voitiin saada heti kokoon, milloin ja kuinka lukuisana tahdottiin. Tämän sadanpäämiehen usko oli nyt suuri ihme, että Kristus itse sitä ihmetteli; ja usko onkin juuri se merkki ja ihme, jonka täytyy olla liikkeessä viimeiseen päivään saakka, vaikka sillä ei ole samaa muotoa eikä nimeä kuin merkeillä, joita voi nähdä ja tunnustella, niinkuin esimerkiksi sokeiden näkeviksi ja kuurojen kuuleviksi tekemistä. Vaikka tämä ei ole mikään **ihmemerkki**, on se kuitenkin **ihmetyö**, niin, suuri ihmetyö, kun ihmisellä on niin jalo, vahva ja täydellinen usko. Sen vuoksi ylistää ja kehuu hän tämän sadanpäämiehen uskoa, kuin olisi se kaikkein ihmeitten ihme.

Katsoppas nimittäin, kuinka suuren huomion hän siihen kiinnittää! Mies oli pakana, jommoisia kaikki roomalaiset sotilaat olivat, ei ympärileikattu, oli aivan ilman Mooseksen lakia, kaikessa suhteessa niinkuin muutkin pakanat, ja kuitenkin oli hänellä jo ennen Kristuksen tuloa sellainen usko, että oli rakentanut synagoogan juutalaisille, jossa he itse ylistivät häntä Luukk. 7: 4, 5. He menevät itsekin ennen häntä Kristuksen tykö rukoilemaan häntä ja sanovat: **Hän on mahdollinen ettäs hänelle sen teet, sillä hän rakastaa meidän kansamme ja rakensi meille synagoogan**, se on: kirkon ja saarnatuolin, jossa luetaan ja selitetään Mooseksen lakia. Tätä ei hän ollut tehnyt roomalaisesta uskostaan, vaan Jumala oli niin ohjannut, että hän tuli sadanpäämieheksi tähän kaupunkiin ja sai siellä juutalaisilta kuulla kymmenet käskyt sekä Moosesta ja profeetoita opetettavan ja saarnattavan. Tämän opin kautta oli hän nyt

kääntynyt niin aivan hurskaaksi mieheksi, että hänellä oli kaikki oikeaan uskoon kuuluvat hyveet. Eikä hän ollut ainoastaan itse hurskas, vaan hänellä oli myöskin palvelija (kentiesi useampikin), jota hän rakasti ja jonka todellakin täytyi myöskin olla hurskas. Jos nimittäin herra itse talossa on hurskas, niin opettaa hän myöskin aina talonväkensä hurskauteen pyrkimään, ei salli ollenkaan paha tehtävän eikä uskottavan ja elettämän toisin, kuin hän itse uskoo ja elää.

Niinpä luetaan myöskin Ap. Tek. 10 luvussa sadanpäämiehestä Korneliuksesta, että hän oli jumalainen ja Jumalata pelkääväinen kaiken huoneensa kanssa, sekä että Jumala näytti hänelle näyn ja lähetti pyhän apostolin Pietarin hänen luoksensa. Suuresti täytyy siis ihmetellä, että tuohon aikaan saattoi löytyä sellaisia ihmisiä, joilla ei ollut mitään sukulaisuutta juutalaisten kanssa sillä olivathan he ainoastaan vieraita heidän keskellään, mutta jotka kuitenkin kuulivat ja käsittivät heidän luonaan uskosta enemmän kuin he itse. Sama oli laita toisenkin sadanpäämiehen, joka seisoesaan Kristuksen ristin juurella yhdessä hetkessä tuli sotilastensa keralla hurskaaksi ja usko- vaiseksi, niin että hän julkisesti ja pelotta saarnasi ristiinnaulittua ja kuollutta Kristusta ja sanoi: **Totisesti oli tämä ihminen Jumalan Poika**, Mark. 15: 39.

Siis on **ensiksi** tässä sadanpäämiehessä ihmeellistä se, että hän pakanana ja ympärileikkaamattomana oli ja pysyi vieraana Juudan kansan keskuudessa Mooseksen lakia pitämättä, mutta oli siitä huolimatta niin hurskas, että avusti Jumalan sanan ja palveluksen edistämistä ja voimassapitämistä rakentamalla niille koulun ja saarnatuolin. **Toiseksi** ansaitsee sekin ihmettelyä, että hän eli sellaisessa säädyssä, jota maailma pitää ja arvostelea kirottavana ja kadottavana. Mitäpä onkaan sotamies muuta kuin, kuten muutamat ovat kirjoit-

taneet ja sanoneet, ilmeinen rosvo ja murhaaja? Heillä on tähän asti ollut itselläänkin se mielipide, että ken sotaan antautuu, se on perkeleen oma. He ovatkin lähteneet aina sotamelskeeseen hurjistuneiden ja epätoivoisten ihmisten tavalla, arvelleen etteivät kumminkaan voi ikänä mitään armoa saada, sekä ovat rosvonneet, polttaneet ja murhanneet siinä mielessä, ettei heillä ole parempaakaan tehtävää säädysään. Sen olen itse kuullut muutamilta sellaisilta. Kun heiltä kysyttiin, miksi he viettivät niin häpeällistä elämätä eivätkä ollenkaan ajatelleet sen vastaisia seurauksia, niin vastasivat he: No kaikkea, ken sellaista ajattelee, hän älköön koskaan lähtekö sotaan. Näin luopuivat he vapaaehtoisesti taivaasta ja kaikesta armosta ja samosivat suoraa päätä aina helvettiin asti.

Katsos, sellaisena miehenä ja niin kiro-tussa säädysään, jommoisena meidän hengelliset ja juutalaiset pyhät fariseukset sitä pitivät, eli tämä sadanpäämies. Mutta hänellä oli kuitenkin sellainen usko, että häntä ylistetään harvinaisena esikuvana, vieläpä mainitaan koko Juudan kansan häpeäksi. Tämä usko oli myöskin, kuten sanottu, sangen jalo. Katsoppas, kuinka hän käyttäytyy: Hän oli muodostanut itselleen niin nöyriä ajatuksia Herrasta Kristuksesta, ettei pitänyt itseään mahdollisena ottamaan Kristusta vastaan luonansa eikä katsomaan häneen, vaikkakin Kristus oli niin köyhä ja ylönkatsottu mies, että juutalaiset tuskin pitivät hänet sen arvoisena, jonka kanssa saattoi seurustella ja jolla muka oli syytä olla iloinen, jos jonkun kerran sai sen kunnian, että kutsuivat hänet vieraaksi. Sitä vastoin piti tämä mies itseään niin vähäarvoisena hänen rinnallaan, että ajatteli: Ah, minä olen pakana ja sotamies enkä siis mahdollisen näkemään ja kuulemaan häntä.

Sen vuoksi laittoi hän lähetystön hänen luoksensa rakastamansa palvelijan asialla;

hän lähetti kaupungin oppineimmat ja arvokkaimmat eli sellaiset, joita meillä on kappalaiset, kirkkoherrat, maisterit ja lehtorit, jotta nämä olisivat hänen palvelijansa puolesta Kristusta rukoilleet. Hän ei kuitenkaan tarkoittanut, että Herra tulisi hänen luokseen, vaan että hän ainoastaan tekisi hänen palvelijansa terveeksi. Kun he nyt menivät ja esittivät hänen rukouksensa parhaalla tavalla sekä rukoilivat samalla Jeesusta tulemaan sanoen sadanpäämiehen sellaisen hyvyuden hyvästi ansainneen, ja kun Jeesus olikin valmis siihen ja lähti heidän kanssaan, niin silloin kun hän sai kuulla Jeesuksen itse tulevan, lähetti hän toisen sanansaattajan häntä vastaan pidättämään ja selittämään näin hänen rukouksensa: Ah, minä olen minä, ettei hän vaivaisi itseään tulemalla itse minun luokseni; siinä on kylläksi, että hän sanoo ainoastaan sanan; sen kautta saan kaiken toiveeni täytetyksi.

Oi kuinka nöyrä ajatuksissaan ja sydämessään onkaan tämä sadanpäämies, vaikkei hän itse siitä tiedä! Tämähän on usko, joka syystä ylistetään, kuten Kristus tekeekin, sillä sadanpäämies alentaa itsensä niin syvälle, ettei pidä itseään mahdollisena näkemäänkään Kristusta ja tyytyy mielellään vähempäänkin, vaikka hätä pakotti häntä laittamaan lähetystön Jeesuksen luokse ei omasta vaan palvelijansa puolesta. Sen vuoksi ei hän antanutkaan pyytää muuta, kuin että Jeesus lausuisi ainoastaan sanan. Mitä tuo nyt tarkoittaa: **Sano ainoastaan sana?** Kuinka tiesi hän, että Kristuksella, joka hänen omat juutalaisensa niin ylönkatsoivat, oli sellainen valta? Vaikka hän ei ollut tullut siihen uskoon, että Kristus on toinen Jumala ja ihminen samassa persoonassa, jota vasta sittemmin saatiin tietää, niin uskoi hän kuitenkin, että jumala oli Kristuksessa ja Kristuksen kanssa. Omistihan hän hänelle sellaisen voiman, että jos hän vaan sanoi sanan, niin oli kaikki tauti katoova. Täten hän siis us-

koo Kristuksella olevan jumalallisen kaikkivallan, ja siinä oli sen ajan uskoksi yltäkyllin.

Eipä sekään olisi ollut vähä, jos hän olisi pitänyt Kristusta ainoastaan hurskaana miehenä; mutta katsoo, hän piti häntä sellaisena, joka kykeni tekemään tuollaisen Jumalan työn ja jonka kanssa Jumala oli, niin että hän saattoi niin suuria asioita toimittaa, vieläpä sitten, ettei hänen tarvinnut käyttää edes kättään siinä vaan ainoastaan sanoa sana, jolloin se heti olisi tehty. Ja juuri tämä usko, että hän piti Kristuksen niin korkeassa kunniaassa, teki hänen niin nöyräksi, ettei hän voinut johtua näihin ajatuksiin: Ah, minä tahtoisin halusta nähdä hänet ja pitää häntä vieraana j. n. e. Vaan hän ajatteli puhtaassa nöyryydessä: Tässä miehessä täytyy itse Jumalan olla, sillä hän tekee kaikki mitä tahtoo, sen vuoksi en minä eikä huoneeni ansaitse, että hän tulee tyköni.

Onhan siinä kylläksi sellaisesta henkilöstä, joka oli pakana ja sotilas, että hän omistaa tämän voiman Kristukselle ja tunnustaa hänen mahtavaksi Herraksi kaiken onnettomuuden, ruton, vilutaudin ja muun sairauden yli. Sillä koska hän sanotti hänelle: lausu ainoastaan sana, niin hän ilmaisi uskonsa tällaiseksi. Tee ainoastaan se, niin en epäile palvelijani sairauden sinua tottelevan ja sen täytyy kadota, vaikka et koskaan tulisikaan hänen luokseen. Hän heittää siis väkevästi Kristuksen käteen sekä kuoleman että perkeleen kaikkine voimineen ja tulee nyt jumaluusoppineeksi, joka alkaa näin väitellä: Etkö sinä voisit sitä tehdä? Katsos, vaikka minä olen toisen miehen vallassa ja olen Rooman keisarin sekä maaherra Pilaatuksen tai Heroodeksen alamainen ja pantu sotilasjoukkoa johtamaan, niin kuitenkin, kun minä käsken jonkun menemään tai tulemaan, niin saan minä ainoalla sanalla jonkun liikkeelle ja joko menemään tai tulemaan. Tästä päätti hän näin: Ah, rakas Herra, jos minä kurja ihminen, joka olen toi-

sen käskyn ja vallan alainen, ainoalla sanallani saan palvelijani liikkeelle, niin että heidän täytyy mennä ja tehdä mitä sanon, niin etkö sinä, jolla on korkea ja jumalallinen valta, yhdellä sanalla saisi aikaan mitä tahdot.

Katsos, kuka oli tämän oppimattoman pakanallisen sotilaan sydämeen pannut tuon perusteen ja sen viisauden, että hän saattoi keksiä sellaisen vertauksen ja niin hyvin perustella asiansa? Sillä ei totisesti ole vähäistä, että ihminen yhdellä sanalla voi saada liikkeelle satoja tai tuhansia muita. Tätä hyväkseen käyttäen pääsee hän tämmöiseen johtopäätökseen: Jos kerran minä voin yhdellä sanallani saada palvelijani liikkumaan paikasta toiseen, niin että he menevät, juoksevat ja seisahtuvat tahtoni jälkeen, mitä et sinä sitten voisikaan tehdä, jolla on paljoa suurempi valta etkä ole kuten minä kellekään alamainen, vaan jolle kaikkien täytyy olla kuuliaiset ja alamaiset paljoa enemmän kuin palvelijani, joita en voi estää luotani poistumasta tai muuten olemasta uppiniskaisia. Tämähän oli niin sievää ja kristillistä todistelua, ettei mitään parempaa olisi sopinut odottaa neljä vuotta tohtorinakaan olleelta. Sen vuoksi nyt Kristus näin erinomaisesti ylistää ja kiittää hänen uskoaan ja antaa sen kautta hyvin huomata, mikä häntä miellyttää mikä ei, sekä mitä iloa ja mielihyvää hänellä on tämmöisestä ihmetyöstä, missä vaan se tapahtuu, kuten sen täytyykin tapahtua, missä vaan evankeliumi oikein saarnataan. Hänelle tekee niin hyvää, kun sadanpäämiehellä on näin kallis, suora ja vakava usko, että hän alkaa ihmetellä ja sanoa ikäänkuin: Ah, mitäpä sanonkaan siitä, että sotilaalla, synnynäisellä pakanalla ja ympärileikkaamattomalla, vieraalla tämän keskuudessa, joka ei hoida meidän jumalanpalvelusta – että hänellä on kuitenkin tämmöinen viisaus ja oppi? Hän melkein saarnaa minulle, vaikka minun pitäisi saarnata hänelle, ja hän tekee minulle ihme-

työn ennen kuin minä hänelle. Samalla hän ikäänkuin katsoo ympärillään olevia juutalaisiaan ja tulee äärettömän pahoille mielin; kuin tahtoisii sanoa: Oi mikä häpeä! Katso-kaas, näin tekee pakana; mutta mitä te teette, jotka olette minun kansaani? Tahtoisinpa halusta kerran kuulla ja nähdä jonkun teistä, joka voisi näin saarnata, näin uskoa; mutta sel- laista uskoa minä en Israelissa löydä.

Jos siellä jollakulla ehkä olisi ollutkin sellainen usko, ei se kuitenkaan olisi ollut niin kummallista, sillä heidän oli helppo us-koa, koska heillä alusta alkaen oli ollut niin monta pyhää patriarkkaa ja profeetaa esi-merkkinä ja kehoituksena. Heillä oli sitäpaitsi lukemattomia ihmemerkejä, koska Jumala niin ihmeellisesti oli vienyt heidät ulos Egp- tistä luvattuun maahan sekä sitten ihmeelli- sesti heitä auttanut ja voittoihin saattanut. Vielä oli heillä myöskin monta Jumalan iha- nata lupausta ja suloista hyvää työtä, niin että heidän syystä olisi pitänyt uskoa, koska olivat niin tykkänään ikäänkuin merkkeihin upotet- tuja ja vajotettuja.

Mutta vaikka he kaikki tyyni olisivat us- koneet ja heidän uskonsa ollut kuinka suuri tahansa, niin ei se kuitenkaan olisi ollut niin ihmeellinen kuin tämän sadanpäämiehen us- ko. Sillä hän ei voi ollenkaan näyttää eikä kerskata omistaneensa minkäänlaisia esi-isiä eikä saaneensa mitään ihmetöitä tai muuta- kaan, mikä olisi hänellä ollut uskon syynä, vaan hän on itse talossaan ensimmäinen alku ja kipinä, josta tämmöinen tuli syttyy; sen vuoksi onkin hänen uskonsa sitä enemmän ihmeteltävä kuin toisten, vaikka niidenkin olisi yhtä suuri. Sepä tekeekin Kristukselle hyvää, että tällä, josta ei sellaista olisi voinut ajatella, oli niin suuri usko, kuten hän myös- kin toisessa paikassa sanoo, että **enkeleillä taivaassa pitää ilo oleman yhdestä syntises- tä, joka itsensä parantaa, enemmän kuin**

yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä hurs- kaasta, joka ei parannusta tarvitse, Luukk. 15: 7. Eihän se ole niin ihmeellistä, että van- hurskaat ovat hurskaita, kuin että syntiset tule- vat hurskaiksi. Edellisillä on jo alku ennes- tään. Vaan se ansaitsee ihmettelyä, että tämä uskoo, joka kuitenkin on pakana, niin, että hän uskoo väkevämmin kuin Kristuksen oma kan- sa.

Kuitenkin täytyy näissä hänen lausumis- saan sanoissa: **En ole minä löytänyt senkal- taista uskoa Israelissa**, tehdä – ettemme ko- konaan hylkäisi vanhaa selitystä – se erotus, ettei hän tällä tarkoittanut äitiänsä Maariata ei- kä apostoleita. Osoittaakseen useimmista pu- huvansa, puhuu hän ikäänkuin kaikista tar- koittaen: Tuo suuri joukko, jota sanotaan mi- nun kansakseni ja joka kerskaa esi-ististään, ihmetöistä, temppelistä, jumalanpalveluksesta, perinnöstä ja lapsenoikeudesta j. n. e., heidän keskuudessaan, sanon minä, en löydä sellaista uskoa. Että hänen ajatuksensa todella on tämä, sen ilmaisee itse teksti, kun hän sanoo: **Mutta valtakunnan lapset heitetään** j. n. e., jota ei voida ymmärtää neitsyt Maariasta, apostoleis- ta eikä uskovaisista juutalaisista. Hän tarkoi- ttaa siis: eikö ole synty ja häpeä tälle kansalle, että se nauttii näin suurta kunniaa Jumalalta, että sillä on kaikki isät, patriarkat ja profeetat, jotka sekä Jumalan sanalla että esimerkeillään ovat kehoittamalla kehoittaneet sitä uskoon, ja että se on näin merkkein ja ihmetten ympäröi- mänä, eikä kuitenkaan usko. Ja tämä usko, jo- ka tulee noin paljaana ja alastonna eikä ole muuta kuin pakana, on kuitenkin näin vahva ja ylevä.

Kristus nuhtelee täten juutalaisia ja när- kästyy syystä kyllä heihin, joilla oli niin pal- jon aihetta uskoa eivätkä kuitenkaan uskoneet, jota vastoin pakanat, joilla ei mitään sellaista aihetta ollut, uskoivat ensin. Sen vuoksi lan- gettaakin hän hirmuisen tuomion heidän ylit-

sensä tarkoittaen sanoa: Teillä on temppele, Raamattu, Jumalan nimi ja palvelus, isät ja profeetat, merkit ja ihmeet, yhtä jos toistakin, te olette sanalla sanoen valtakunnan lapsia, joille Jumala on antanut kuningaskunnan ja pappeuden, luvannut Kristuksen ja hänen ijankaikkisen valtakuntansa, mutta minäpä sanon teille, että teidän kanssanne on tapahtuva hirmuinen käänne, sillä te menetätte sen, mikä teillä nyt on, ja tulette valtakunnan lapsista kirouksen lapsiksi.

Tästä näet nyt, että yhtä iloissaan hän on tämän kansan paatuneesta epäuskosta, vaikka se näki niin monta ihmetyötä. Sen täytyy nyt siis kuulla kuinka hän langettaa sen tuomion heistä, että heiltä piti otettaman pois, mitä heillä oli, kuten hän vertauksessa viinamäen isännästä Luukk. 20: 16 sanoo: **Hän tulee ja hukkaa nämät peltomiehet ja antaa viinamäen muille, jotka hänelle antavat hedelmät ajallansa**, Matt. 21: 41. Onpa todellakin hirmuista kuulla, että ne, joille valtakunta ja lapsen oikeus siihen oli uskottu, viskataan ulos ja heidän sijaansa asetetaan toiset, joilla ei ollut lupautusta eivätkä siihen kuuluneet.

Mikä nyt on syynä, että juutalaiset näin vähän uskoivat eivätkä ollenkaan siitä huoli? Ei mikään muu kuin se mitä turmiollisin pahhe, jonka nimenä on akedia, se on: laiskuus ja välinpitämättömyys, sillä he olivat aina isiensä ajoista niin tottumalla tottuneet suuriin ja moniin ihmetöihin ja niin yltäkylläisesti saaneet jumalan sanaa osakseen, että se oli tullut heille aivan arkipäiväiseksi. Mutta tälle sadanpäämiehelle oli tuo kaikki tyyni uutta, sillä hän oli ennen elänyt sokeana pakanana, joka ei Jumalasta mitään tietänyt ja oli nyt iloinen saadessaan hänkin jotain havaita Jumalasta ja hänen sanastaan. Kuinka mielellään hän kuuli ja opetti sitä! Siinä kohtasivat hyväkokki ja nälkäinen vatsa toisensa; hyvä ja virvoittava juoma ja janoinen suu.

Mutta juutalaiset olivat niin ravituuta, täysinäisiä ja juopuneita, että ikäänkuin nikottivat ja oksentivat; niinkuin mekin, kyllä valitettavaa, näemme nyt meikälaisten käyvän, joilla siis myöskin on syytä pelätä samaa tuomiota. Toiset, meistä erillään olevat, joilla ei ole sitä etua kuin meillä, huutelevat haikeasti sitä itselleen, repivät ahnaasti sitä puoleensa ja kokoovat sokerin murusina meidän syrjään viskaamat tähteet. Me, joilla on sellainen runsaus ja yltäkylläisyys, olemme jo kauvan sitten niin kyllästyneet ja ikävystyneet siihen, ettei kohta kukaan pidä toistaan kristittynä.

No niin, minä olen kyllä usein varottanut ja tiedän hyvästi, että Jumala suo anteeksi meille kerjäläisille – tarkoitan meitä opettajia – sekä ettei kukaan voi syyttää meitä, etteikä me ole sitä sanoneet. Olemmehan sitä saarnanneet, kirjoittaneet, laulaneet, kuvailleet ja kaikin tavoin teroittaneet ja vaatineet sitä. Ken sen ottaa vastaan, hänestä tahdon minä vastata, mutta ken sitä ei ota vastaan, hän vastatsoon itse puolestaan. Minun tähteni ei kenenkään tarvitse olla edesvastuussa eikä tehdä tai jättää mitään. Jos monet sen vastaanottavat, on vastuuni yhtä paljoa suurempi ja laajempi, joten siis omasta puolestani voisin suvaita, ettei kukaan sitä ottaisi vastaan, koska silloin ei minun tarvitseisi vastata kenestäkään.

Mutta minä kehoitan ja varoitan jokaista olemaan varuillaan, sillä me näemme tulevamme niin kyllästyneiksi kuin juutalaiset ja olemme nyt niin ravituuta, että jauhot maistavat meille kovin karvailta. Mutta me saamme myöskin nähdä, ettei se lopu rangaistuksesta, sillä Kristus uhkaa tällä meitä yhtä hyvin kuin juutalaisiakin ja lausuu meille näin: Te olette nyt niin ravituuta ja kyllästyneitä, ettette enemmästä huoli, mutta kylläpä löydän toisia, jotka ovat niin nälkäisiä ja janoisia, että mielellään pitävät sen hyvänä. – On nimittäin syytä peljätä, että perkele tahtoo nyt ahdistaa

meiltä pois evankeliumin ei ainoastaan miekalla ja ilmeisellä väkivallalla, kuten paavi tekee joukkoineen, vaan myöskin kyllästyksellä, niin ettei kukaan siitä enään isoo.

Ken siis tahtoo ottaa neuvosta vaarin, hän katsokoon, että hänet löydetään tämän sadanpäämiehen vierestä eikä valtakunnan lasten keskuudesta, jotka luulevat sen niin lujasti käsissään pitävän, ettei se siitä lähde. Mutta se on pian tehty, että perkele viettelee sinut

pois evankeliumista. Jos tämä tapahtuu, olet sinä jo langennut valtakunnasta pimeyteen etkä tunne enään Jumalaasi, lähimmäistäsi etkä veljeäsi; niinkuin juutalaiset, jotka niin usein näkivät ja kuulivat Kristuksen omassa keskuudessaan, mutta eivät sittenkään nähneet eivätkä tunteneet häntä. No niin, minä olen parastani koittanut ja kylläkin usein uskollisesti varoittanut. Jumala antakoon armonsa siihen! Amen.